

ikke var lykkedes, havde regeringen ikke set anden udvej end at søge vanskelighederne løst ad lovgivningens vej.

Ved lovforslagets 1. behandling erklærede *Poul Hansen (Kalundborg)* (S), at det hele tiden havde været såvel socialdemokratiets som regeringens opfattelse, at parterne på arbejdsmarkedet selv burde forhandle sig tilrette om overenskomsterne, og at man burde undgå statsindgreb i overenskomst- og konfliktsituationer. Man kunne nu imidlertid se, at benzinkonflikten havde fået virkninger af langt større rækkevidde, end nogen fra begyndelsen havde tænkt sig, hvorfor det var en nødvendighed at gennemføre lovforslaget, der dog ikke alene tog sigte på den af Dansk Arbejdsmands Forbund iøvrigt lovligt etablerede konflikt, men fuldt så meget på olieselskabernes vægning ved at udlevere benzin og olie. Han gjorde endvidere opmærksom på, at der var andre områder, indenfor hvilke de pågældende fagforbund endnu ikke havde taget stilling til konfliktens afblæsning eller havde besluttet at fortsætte konflikten. Man havde med hensyn til disse områder den opfattelse, at det af hensyn til den forholdsvis korte tid, der var tilbage, inden afstemningsresultaterne forelå, ikke var nødvendigt med statsindgreb her.

Erik Eriksen (V) fandt, at det var en fejl ved forligsmandsloven, at denne ikke gav forligsmanden myndighed til at udsætte iværksatte strejker i den tid, afstemningen stod på. Det ville dog efter hans mening ikke for regeringen have været nogen vidtrækkende beslutning at tage at bringe strejkerne til ophør i den tid, hvori mæglingforslagets skæbne var til afgørelse; det fremsatte lovforslag fandt han derfor utilfredsstillende, idet det kun omhandlede arbejdsstandsningerne indenfor en del af transportområdet, mens andre konflikter ikke berørtes heraf. „Lad mig her først og fremmest nævne søfolkenes strejke, der har ramt landbrugseksperten så hårdt. Ikke mindst i betragtning af vort lands knugende valutaproblem forekommer det mig egentlig uforsvarligt, at man ved fremsættelsen af dette lovforslag fremdeles lader denne arbejdsstandsning være uantastet.“ Taleren nævnte også et andet område — typograferne. „Det er“, udtalte han, „så meget mere urimeligt, som der jo var opnået enighed indenfor faget mellem arbejdere og arbejdsgivere. Ikke desto mindre løber denne arbejdsstandsning videre. Jeg behøver ikke ved denne lejlighed at gentage, hvor alvorligt det er, at man på denne måde undertrykker det frie ord, at man fratager alle partier på nær socialdemokraterne og kommunisterne deres presse. Det er stærkt, og det er udfordrende.“

Aksel Møller (KF), der fremhævede sammenhængen mellem lønhøjde, omkostningsniveau, valutapolitik og inflationsbekæmpende foranstaltninger, anklagede såvel statsministeren som fagorganisationernes øverste ledere for at have undladt at sætte deres autoritet ind på en appel til fornuftig hensyntagen hertil. Videre fandt han, at når man nu alligevel var kommet så langt med hensyn til forhand-